

Cantant sota el paraigua

Jaume Pla, Mazoni, actua sota el xàfec al Festival Interludi de Calonge

Jaume Pla, Mazoni, cantant sota un paraigües del públic a l'Interludi de Calonge.

La pluja que tants maldecaps va dur el passat cap de setmana no va aconseguir acabar amb les ganes de festa a l'Interludi de Calonge. Després d'haver hagut d'endarrerir un dia l'actuació a causa del mal temps, Pau Vallvé, Maika Makovski i Jaume Pla -Mazoni- van pujar a l'escenari baixempordanès amb més ganes de mai de fer passar una bona estona al públic. I malgrat el ruixat que va caure al final, ho van ben aconseguir.

ALBA CARMONA | CALONGE

«Ei, que surt el sol» anava cantant Jaume Pla, Mazoni, aixoplugat sota el paraigua d'un espectador mentre el públic aguantava el ruixat i li feia els cors. Així va acabar el concert a l'Interludi de Calonge, on compartia cartell amb Pau Vallvé i Maika Makovski, i que ja s'havia suspès el dia anterior per culpa de la tempesta. Abans de començar, el músic havia avisat que venia «amb molta energia acumulada per les hores d'espera». No deia cap mentida: va quedar clar que no tenia ganes que l'aigua li tornés a espatllar la nit.

Després d'interpretar temes com El riu, Perduts en la boira Un petó per cada cicatriu, van començar a caure quatre gotes. Era lleu, un plugim que va permetre seguir al ritme de La granja de la Paula, mentre Pla avisava que «morirem matant, o ens anirem enrampant!». Amb Gised la pluja va guanyar intensitat i els tècnics de so van optar per protegir els aparells amb un plàstic.

Afermat amb l'ajuda de pals i escombres, aquest plàstic va esdevenir de seguida un tendal per cobrir alguns dels assistents i els músics, que no van deixar de tocar. «Si ens protegiu els cables, continuem», va anunciar, mentre cantava Apocalypse now sota l'improvisat envelopat. Quan tot plegat va ser massa perillós, el bisbalenc va baixar de l'escenari i, envoltat dels assistents i a soplug gràcies al paraigua cedit, va interpretar en acústic algun tema més, com Per primer cop, abans de posar el punt final a la nit.

La vetllada al pati d'armes del castell de Calonge havia començat gairebé tres hores abans, a les vuit del vespre, amb les actuacions de Pau Vallvé i Maika Makovski, repartits en dos escenaris diferents. Encara amb una mica sol, Vallvé va interpretar Muntanyes i glaciers, En càmera lenta, Jo només faig el que puc Encara no. També «una versió xunga» d'Amics dels cirerers que va convidar a no aplaudir, ja que agafa mania a les cançons que agraden al públic. Adéu-siau i Aquesta és pels dies bons van sonar a Calonge abans de recuperar Ni tu ni jo, d'Estanislau Verdet, en què va incloure fragments de la sintonia de Willy Fog i temes

dels Beatles i Los Planetas, a més d'intercanviar els papers amb el bateria de la banda. «És el millor del bolo», va dir mentre es quedava sol per versionar Björk -demanant perdó per avançat- i recordar la història d'amor dels seus pares a Que es fonguin dels ploms. Va tancar el concert amb Benvingut als Pirineus després de dedicar 17820 a Banyoles, on viu, un lloc «superior, on viuen els elfs i l'elit, i que té el filtre d'Instagram sempre posat».

Li va prendre el relleu la mallorquina Maika Makovski. Al segon escenari del certamen van ressonar ritmes balcànics que, va afirmar, li permeten acostar-se a les seves arrels, però també alguns dels seus temes més coneguts, com Body o Language. Combinant la guitarra i el piano, la cantant va agrair als «valents» de l'organització que haguessin pogut reprendre el concert l'endemà del previst.

Previst o no, el «singing in the de rain» improvisat per Mazoni a Calonge va demostrar que, quan hi ha ganes, ni la pluja aigualeix la festa.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/estiu/2015/08/11/cantant-paraigua/738435.html?utm_source=rss